paikas näinud, et Kässo ja Seädusse pilkaja agga kõrtsis mees on — ja kust tulleb seännagi kaub, kui mitte wilja, egga sola, egga rauda ei olle?

Agga se jut pahhandas teiste meelt nenda, et üks nende seast omma nütsi temma wasto silmi wiskas. Siiski jäi ta omma rahho sisse. Sest ta nomis neid armastusse pärrast, ja armastus ei sa wihhaseks; andis sepärrast sedda mütsi tassase waimoga taggasi, ei muud ütteldes, kui sedda: minno hinge peäle ei lange teie willetsus mitte, sest ma ollen üttelnud, mis mo südda andis üttelda. Tänno Jummalale, et minno lastest ükski teie nous ei olle! Läks nendest ärra, ja keik naersid tedda takkä, ning irwitasid temma jutto iggas seltsis.

Seddamöda wotsid siis nüüd Urima tallopoiad omma tahtmist möda aiada — ei ükski sedda piddades, mis nende Ue Seädusse alluseks sai raiatud. Ja sedda keik teggid nemmad sepärrast, et nende Moisenikkud nende pölwe katsusid tösta. Sest, hirmo nähhes, ollid nemmad sannakulikud, ja se pettis Moisawannemad, kes arwasid, neid süddamest head ollewad. Mitto ellatandki, kes wannadusse pärrast jo taggasnend kurjast, hakkas ta möda kõrtsusi laduma — Igga sannakuulmatta ronnis, kui karro wasto suit, talwe-pessast wälja, ja tüttarlapsedki jäid nenda wastasseks, et se agga mehheks arwati, kes keigekoerem olli.

Agga kui kauaks nisuggune seggadus wois kesta? Sest igga rahho-rikmist peab kohhe üllema Mawallitsejale teäda antama: Ja se läkkitas warsti wäe-hulga nende peäle. Se löppetas pea keik kangekaelust ja üllemeelt. — Agga nüüd tulli ärrawastamisse kord.

Sest nüüd otsiti keik Wastased üles, ja neid nuhheldi seddamöda kui nemmad ennam ehk wähheminne süallused ollid. Se on: Neid pandi Linnas üht suurt honet ehhitama, ja kui se walmis olli, sunniti neid seäl sees keigsuggu wabriki ja kauba asjo